

Toimittajalta.

Ruusu-Ristin horoskooppi, joka Leo Krohnin laskemana esitettiin joulukuun 26 p:n juhlassa Helsingissä, on tänä vuonna erittäin suotuisa verrattuna viime vuoden horoskooppiin. Kuitenkin saimme lukea sanomalehdestä äsken, että Kulmakoulutalo, Meritullinkatu 33, maaliskuun alussa myydään pakkohuutokaupalla. Sitä on odotettu ja pelätty, ja siihen menevät nyt entisen Temppeleirahastomme kaikki säästöt, vieläpä sen ottamat lainatkin. Onpa myös huomautettu, että tällainen surullinen tapaus on omiansa suuresti vähentämään sitä luottamusta, mitä on tunnettu minun halpaa persoonaani kohtaan.

Jos niin käy, kuten on todennäköistä, että talomme Helsingissä siirtyy toisen omistajan käsiin, on sangen vähän luultavaa, että työmme siitä häiriintyisi. Se jatkuu talossa entiseen tapaan, sillä, oli omistaja ken tahansa, ei hän kouluksi sisustettua taloa voine käyttää muuhun kuin nykyisiin tarkoituksiinsa. Me puolestamme olemme kaikki pitkin matkaa maksaneet vuokraa käyttämistämme huoneista, joten uusi omistaja tuskin siinäkään suhteessa tehnee muutoksia. Ainoa kohtalon isku mikä meitä kohtaa, on Temppeleirahaston varojen menettäminen ja moraalinen vastuu niistä rahoista, jotka Temppeleirahasto sai lainaksi eräiltä henkilöiltä ja puolestaan sijoitti koulutaloon.

Horoskoopissa viitataan nimenomaan siihen, että tänä vuonna vaikeudet voitetaan rakkaudella. Kun nyt seurana hyvin suoritamme „maakokeen“, avautuu eteemme kirkas tulevaisuus. Ei mikään uhri koskaan mene hukkaan. Koko maailma on vaikeassa taloudellisessa asemassa – kuinka me yksin olisimme kyenneet välttämään yleisen ahdingon ja tuskan? Meille on vain uskottu tilaisuus näyttää maailmalle, kuinka rohkein ja iloisin mielin tappioitakin voidaan kantaa. Kukaan meistä ei ole välittömästi syyllinen maailman taloudelliseen pulaan. Mutta kaikki olemme välillisesti siihen syypäät, koska emme osanneet esim. estää maailmansotaa, joka kylvi ensimmäisen siemenen nykyiseen ahdinkotilaan.

Suokoot Karman Herrat, että onnellisesti sivuutamme nämä vaikeudet, voitamme ne hengessämme ja reippaasti käymme eteenpäin – uutta luomaan. Tunnen itseni koko lailla reippaaksi ja toivorikkaaksi. Taivaanranta kuultaa kirkkaana, yö on häipynyt ja päivä tekee kohta nousuaan.

Tammikuun Ruusu-Risti ilmestyi niin myöhään, että kaukana asuvat Suomessakin lienevät saaneet sen vasta helmikuun alussa. Odotimme mahdollisimman kauan tilauksien saapumista, – ja kertyihän niitä lopulta, mutta ei niin paljon kuin on tammikuussa ollut tavallista. Viimekin vuonna oli jonkun verran enemmän, vaikka viime vuosi muuten löi rekordin tilaajamäärän vähydessä. Uskon kaikesta huolimatta, että tänä vuonna asiat paranevat ja että vuoden lopulla näkyy, että tilaajien määrä taas on kohonnut ainakin lähelle entisiä numerojaan. Tämmöisistä tilastollisista asioita puhuttaessa en malta olla sydämestäni kiittämättä niitä ystäviä, jotka nyt ja ennen ovat runsaalla kädellä suorittaneet tilausmaksunsa, sillä heidän lämminsydäminen avustuksensa on tehnyt mahdolliseksi ylläpitää Ruusu-Ristiä tavanmukaisessa koossaan.

Kuten tammikuun numerosta näkyi, on aikakauskirjamme nyt saanut toimitussihteerin. En tahdo vielä mainita hänen nimeänsä, koska hän ei vielä virallisesti ole astunut toimeensa. Se on hänelle toistaiseksi kuin koeaikaa. Minä hoidan toimitusta kuten ennen, mutta hän saa koetella siipiään omassa kronikkaosastossaan. Olen ilokseni jo kuullut hyväksyviä ja kiittäviä lausuntoja hänen äskeisestä „toimitussihteeriltä“ kirjoituksestaan. Hän itse kuiskasi minulle ohimennen, että se vasta on vaikeata ja aikaa kysyvää työtä. „Alku aina hankalaa . . .“, mutta edellytyksiä hänellä nähtävästi on.

*

Eräs Suomen Teosofisen Seuran vanha uskollinen maaseutujäsen, jonka järkeä ja omaatuntoa vaivaa teosofisen liikkeen nykyinen pirstoutuminen moniin erilaisiin ja erinimisiin seuroihin, kirjoitti äsken Ruusu-Ristin hallitukselle kysyen, emmekö puolestamme voisi tehdä mitään, jotta esim. Suomessa T. S. ja R. R. jälleen yhtyisivät.

Tämä ajatus on periaatteellisesti luonnollinen ja kaunis ja esteet sen toteutumiselle ovatkin enemmän käytännöllistä laatua. Suoranainen yhteensulautuminen on kuitenkin periaatteellisestikin vaikea sen nojalla, että vaikka me ruusuristolaiset vapaaehtoisesti jätimme T. S:n, kun yhteistyö kävi ylivoimaiseksi, tämä kuitenkin tapahtui jonkinlaisesta moraalaisesta painostuksesta, jonka T. S:n presidentti Mrs. Besant toi ilmi lausueessaan, että T. S. ei vastaa P. E:n okkultismista. Olen ennen sanonut ajatukseni tästä lausunnosta enkä tahdo siinä nyt viivähtää. Se lausuttiinkin vasta eroamisen jälkeen, mutta se antaa mielestäni hyvän kuvan silloisesta tilanteesta, sillä P. E. oli monessa ydinkysymyksessä aivan toisella kannalla kuin T. S:n arvossa pidetty ja ansiokas presidentti.

Joka tapauksessa kysymys olisi voitu silloin ratkaista toiseen positiiviseen suuntaan, jos eversti Olcott olisi elänyt. Olen varma siitä, että hän – H. S. Olcott – olisi hyväksynyt meidän ruusuristiläisten ehdotuksen saada perustaa oma osasto ja nimenomaan säätänyt, että Suomessa on syntynyt uusi T. S:n seksioni, jonka ylisihteeriksi on valittu P. E. Vieläpä hän olisi suostunut lisäämään, että uusi teosofinen osasto on oleva kansainvälinen siinä merkityksessä, että se saa vastaanottaa jäseniä mistä maasta tahansa ja perustaa loosheja minne tahansa, sillä perustaja-presidentti oli ajatellut sitä mahdollisuutta ja painetussa sanassakin lausunut sen ajatuksensa, että T. S:n osastojen ei tarvitsisi välttämättä olla maantieteellisiä, vaan voisi niiden pohjana ja perustana olla toisenlaisiakin näkökohtia. Juuri tämä osastojen n. s. maantieteellisyys teki vuonna 1920 T. S:n pääneuvoston mielestä mahdottomaksi antaa lupa toisen osaston perustamiseksi Suomessa.

Mikä on ollut ja mennyt, se kuuluu akashisiin aikakirjoihin. Me elämme nykyisyydessä ja katseemme tähtää tulevaisuuteen. Ken tietää, mitä jumalien neuvostossa tulevaa aikaa varten valmistellaan?

(Ruusu-Risti 1933 Helmikuu N:o 2, s. 37-39)